
Szöllősi Zoltán

TAKAROM TÉRDEM

1.

Férfiember, én,
tenyeremmel takarom
térdem: szemérmem.

2.

Négy évszak színei fölött,
füstbe szürkült arccal,
tanyán, vonaton, városokban,
asztalomon a téttel, forint-
törmelék napjaimmal,
rettenetesen hosszú
életemmel –

3.

Virrad s kocsmába
süt be a Nap: nincs ennél
reménytelenebb.

4.

Tevés-vevésbe tébolyított
emberiség, aj, szegény –
se erőd, se időd, hogy megüld,
megünnepeld
utolsó évezreded.

5.

Nem gombolom be
ingem, még hiányosak
fönt a csillagok.
Kacag, kacag a cipzár,
bennem is,
bokádig ejti hullámzó szoknyád
s kilépsz zöld gyűrűjéből
a partra.
De ölelésem
egyenlítőjén kusza dzsungel rejt
előlem már is.
Még kamaszos
terveket szövök keresésedre
vadul.

6.

Talpatlan köd áll
vasbeton tornácomon –
fázik a lámpa.

7.

Nincs meg a kert,
elporladtak határai,
de kapuja sarka, régi helyén,
esthajnalcsillag
csikorog.

8.

Akác őrzi a
házat, mint a vén, tiszte
hát bólintani.

(*Hitel*, 2006/5.)

SZÖLLŐSI ZOLTÁN 1945-BEN SZÜLETETT JÁNOSHALMÁN. VERSET ÍR, MŰFORDÍTÁSSAL
FOGLALKOZIK. JÓZSEF ATTILA-DÍJAS.